

Făcătorii de case

Adrian Păunescu

Mi-e dor de casă, dor de casa mea,
Mi-e dor de-o casă care nu există,
Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă,
Cu cer în cer și-n gard cu-o fântânea.

Ea nu se află azi în nici un sat,
O rezidesc din lacrimi și neștire,
Mi-e dor de casa mea din amintire,
Care-a plecat și ea, când am plecat.

Bătrânii mei se află în pereți,
Sau vitele îi calcă în copite,
Mi-e dor de casa mea pe negândite,
Mi-e dor de dorul fostei mele vieți.

Băiatul meu zidește el, acum,
Năluca-nlăcrimatei sale case,
Un pumn de var în zid și altu-n oase,
Stau, el și casa, în același fum.

Și iată-l, pune mâna pe pământ,
Și nu se joacă, stă și se ridică,
Și cărnii mele i se face frică,
În clipa când atât de-aproape-i sunt.

Încât băiatul meu și-al nimănui,
Iubindu-și fiul și uitându-și tatăl,
Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l,
El mă zidește-ncet în casa lui.

Și carnea mea, fiindu-i dor mereu
De-o casă ca un fulgerat de apă,
Țărână e și viața mea e groapa
Lângă-nălțarea lujerului meu.